

Til Maitena

Prolog

HVIS IKKE ANATOLY Volkov var forsvundet i Stockholm på vej til mødet med sin amerikanske føringsofficer, havde CIA næppe fæstet så stor lid til hans oplysninger. Volkov, formelt andensekretær på den russiske ambassade i Stockholm, men i virkeligheden officer i Den Russiske Føderations efterretningstjeneste SVR's *rezidentura*, havde altid været anset for en upålidelig kilde. Snart pralende og opfyldt af forestillinger om sin egen storhed, snart paranoid og ynkelig samt med tydelige tegn på tiltagende alkoholisme var han ikke den agenttype, CIA normalt stolede på. Det var den almindelige opfattelse, at Volkov overdrev for at øge sin egen betydning som informant. Det var et velkendt fænomen, som man altid tog højde for i den endelige analyse.

Men mindre end et døgn efter at Volkov var udeblevet fra mødet i Stockholm, lettede et russisk privatfly fra Skavsta Lufthavn med kurs mod Moskva. Et antal russiske statsborgere med diplomatstatus var ombord, en af dem tilsyneladende syg, for to af hans venner måtte støtte ham, og han virkede fraværende.

Den officielle meddelelse om Volkovs bortgang kom en lille måneds tid senere og var sparsom med detaljer. Kortere tids sygdom. Ubekræftede forlydender tydede imidlertid på, at "sygdommen" havde været et nakkeskud i et forhørscenter uden for Moskva.

I CIA's hovedkvarter i Langley besluttede man nu at revurdere Volkovs troværdighed og foretage en mere grundig analyse af hans påstande.

Hovedtrækkene i det, han havde fortalt, var allerede kendt

fra rapporter fra andre lande. En lignende historie i Tjekkiet, en næsten identisk plan i Polen og visse fællestræk med en udførlig beretning fra en afhoppet SVR-agent i Holland. Men Volkov havde kategorisk hævdet, at SVR intet andet sted havde prioriteret planen så højt som i Sverige. Hans føringsofficer havde været skeptisk, men Volkov havde irriteret opregnet argumenterne på sine tykke fingre. Den vaklende neutralitet, nærheden til Baltikum og økonomiske aspekter. Dertil kom en exceptionelt svag regering. En lavthængende frugt.

Hvad angik den mand, som Volkov kaldte Berinsky, var der modstridende informationer. Spørgsmålet var, om han overhovedet stadig var aktiv i den russiske efterretningstjeneste. At medtage påstandene om Berinsky ville blot underminere troværdigheden af den rapport, man arbejdede på. Dertil kom Volkovs groft antisemitiske udfald mod Berinsky, som ikke just øgede troværdigheden, men gav hans beretning et ubehageligt skær af konspirationsteori.

En skakmester, havde en svedig og halvfuld Volkov hvislet til det sidste møde med sin amerikanske føringsofficer. Han har tænkt flere træk forud, metodisk. Forberedt hver eneste lille detalje. De finder aldrig ud af, hvad der skete. Han forstår svenskerne. Kender deres svagheder. Et snu geni. Beregnende, som alle af hans slags.

Føringsofficeren havde ikke lagt skjul på, at han syntes, Volkov var en yderst frastødende fyr, og alle referencer til Berinsky blev udeladt i den endelige rapport.

Analysen viste imidlertid, at Volkovs påstande om operationen mod Sverige i alt væsentligt var troværdige, og at der var informationer fra andre kilder, som i flere henseender kunne anses for at støtte hans historie. Truslen mod Sverige var særdeles reel og meget vidtrækkende. Rapporten landede på otteoghalvfjerds faktaspækkede sider og var forsynet med en omhyggeligt udarbejdet sammenfatning, alt sammen for at konklusionerne skulle kunne bane sig vej gennem Washingtons korridorer selv i det nuværende kaotiske politiske klima.

Her blev rapportforfatternes forhåbninger dog gjort til skamme.

Den nuværende præsident interesserede sig meget lidt for sikkerhedssituationen i Sverige, han havde sikkert ringere tanker om landet end om Rusland. Og præsidentens prioriteringer sendte signaler til et modvilligt udenrigsministerium og frustrerede efterretningsorganisationer.

Det ville blive en yderst forkortet version, svenskerne fik, så meget stod klart. Ikke kun de sædvanlige røgslør for at skjule kilder og arbejdsmetoder, men også væsentlige udeladelser med hensyn til informationernes grundlæggende indhold. Spørgsmålet var, om de kunne stille ret meget op med den rapport, de fik. Selv ville CIA naturligvis følge sagen gennem såvel levende kilder som tilgængelige informationer, men ikke med topprioritet. Ikke som landet lå lige nu.

FØRSTE DEL

En helt anden ministertype

1

AFSLØRINGERNE OM udenrigsminister Björn “Bongo” Bergvalls escortpige i Berlin kunne ikke være kommet på et dårligere tidspunkt for regeringen. Dermed ikke sagt, at der er et godt tidspunkt for den slags nyheder, konstaterede statsminister Agneta Lindgren, da hun strakte sin tunge og værkende krop ud på kontorets sofa og lukkede øjnene.

Bongo havde gjort nogle pinlige forsøg på at redde skindet, men de gjorde det kun endnu tydeligere, at han havde mistet grebet og sat sit engang så berømt benarbejde over styr. Billederne af Sveriges udenrigsminister, der forlader en berygtet adresse i Driesener Straße, lige efter at en ung kvinde i kort nederdel og høje støvler er smuttet ud, blev bragt igen og igen i alle medier. Og så var der alle de andre detaljer. Escortpigens kommentarer, taxachaufførens beretning og en åbenmundet bordelmutter.

De første dages indigernede benægtelse blev fulgt af en kaotisk pressekonference, som ingen i regeringsapparatet bagefter ville tage ansvaret for. I et sidste forsøg på at overleve stillede Bongo op til et tv-interview; med sin kone ved sin side tryglede han om nåde og forståelse uden hverken at tilstå eller benægte. Han og konen holdt hinanden i hånden, og da kameraet zoomede ind på deres hænder, kunne man tydeligt se, hvordan hun borede neglene ind i Bongos håndflade, så hans fingre spjættede af smerte. Det var, konstaterede de usædvanligt enige kommentatorer, en katastrofe. Hele forløbet varede under en uge, så var Bongos lange politiske karriere slut.

Ingen kunne tilsyneladende længere huske de tre år tilbage til

dengang, den socialdemokratiske mindretalsregering blev kaldt “et friskt pust” og statsminister Agneta Lindgren “Jernkvinden fra Gävle”, som modigt påtog sig regeringsansvaret i den kaotiske parlamentariske situation, hvor så mange andre ikke skulle nyde noget. Men da Bongosagen eksploderede, var det i virkeligheden bare endnu et dyk i den nedadgående spiral af belastende sager og faldende vælgertilslutning. Statsministeren, der tidligere generelt var blevet betragtet som beslutsom, modig og fuld af kvindelig pondus, måtte nu som oftest se sig karakteriseret som magtfuldkommen, dumdristig og overvægtig.

Bongosagen havde også bekræftet det billede af regeringen, som partiet så gerne ville udradere: en generation af politikere, der tog magten for givet. Lidt for magelige, en anelse griske og temmelig inkompetente. Den beskrivelse af Bongo, som efterfølgende tog form, var lidet smigrende og gik på, hvordan han havde opbygget et netværk i saunaen på Bommersvik, arbejderbevægelsens kursuscenter, og gjort karriere uden rigtig at have lavet noget uden for den politiske verden. Historien bag kælenavnet Bongo, en sang han gerne havde underholdt med til ungdomsorganisationens fester, virkede pludselig særdeles upassende. Næsten racistisk.

Så kom spørgsmålet og svaret, der skulle blive en klassiker. Det var i Bongos sidste skælvende timer på posten. Beslutningen om hans afgang var allerede truffet i al hemmelighed, og man forberedte bare offentliggørelsen, men det vidste medierne ikke, og spekulationerne florerede. Hvorfor går han ikke af? Hvorfor gør statsministeren ikke noget? Gemmer der sig noget mere i det her?

Da Bongo banede sig vej ud fra sin belejrede villa, omtåget af beroligende midler, råbte en ung mandlig reporter hen over journalistvrimlen: “Har du en kommentar til rygterne om, at du har haft et forhold til statsministeren?” Ingen erfaren journalist med fast ansættelse og en smule anstændighed ville naturligvis have stillet sådan et spørgsmål, men nu lod alle gladelig kameraer og båndoptagere rulle, mens Bongo stoppede op, snappede efter vejret og stirrede tomt frem for sig. “Det husker jeg ikke noget

om,” sagde han forvirret og satte sig ind i den ventende bil. Så blev pressekonferencen om hans afgang rykket frem til det tidligst mulige tidspunkt, og han fik besked på overhovedet ikke at udtale sig, så længe han var på diazepam.

Men medierne var forkert på den, når de antydede, at det var personlige hensyn, som gjorde, at meddelelsen om Bongos afgang lod vente på sig. Det var faktisk hele partiledelsens vurdering, at man skulle kunne gå ud med navnet på efterfølgeren umiddelbart efter. Det var et spørgsmål om at vise handlekraft, lød det usædvanligt samdrægtigt fra statsministerens medarbejdere. Hun var enig, men til sidst holdt det ikke mere. Bongo måtte gå af, inden de havde fundet en ny udenrigsminister. Og nu kunne det ikke gå hurtigt nok.

Problemet var bare, at de ikke kunne finde et rigtig godt navn. På en eller anden måde virkede alle forslag som en variant af offentlighedens opfattelse af Bongo. En kvindelig Bongo, en ung Bongo, Bongo med en kandidatgrad. De kom fra den samme kilde, som partiet de sidste årtier havde øst sine topfolk og ministre af. En havde været desperat nok – eller uvidende nok om partiets interne konflikter – til at foreslå Sveriges FN-ambassadør. Statsministeren lod, som om hun ikke hørte det.

Til sidst stillede Johan Lagerman, hendes departementschef, så det famøse forslag. Først sagde alle hendes instinkter nej. Sådan gjorde man ikke i partiet. Måske i oppositionen. Og i erhvervslivet, selvfølgelig. Men en socialdemokratisk udenrigsminister? Det var jo absurd. Men Johan Lagerman havde argumenterne klar, og andre bakkede op. De måtte have drøftet det indbyrdes inden, sådan som de tilsyneladende altid gjorde nu om stunder. Hvor lang tid ville det tage? Ikke ret lang, hvis de rigtige personer stod for det, hævdede Lagerman. Havde han nogen i tankerne til opgaven? Det havde han, og hun nikkede, da hun hørte hans forslag. Det burde hun have kunnet sige sig selv.

Men alt i hende og alt, hvad hun havde troet på, skreg stadig *nej*. Så tog hun hellere en af middelmådighederne fra udenrigs-

udvalget eller kaldte hende den stride kælling hjem fra FN-bygningen. Så tænkte hun på de seneste meningsmålinger og kneb øjnene sammen. Hvordan var det muligt? Hvordan kunne det være kommet så vidt? Hun var klar over, at en del af svaret handlede om, hvordan befolkningen så dem nu. Ikke kun på grund af Bongogate, selvom det ikke ligefrem havde hjulpet. En samling indskrænkede levebrødspolitikere, som har gruppesex i saunaen på Bommersvik, mens de drikker sig fulde og synger halvracistiske sange. *White trash*. Hun skuttede sig af vrede.

Vi skal vinde middelklassen tilbage, det havde været det stadige omkvæd hele det seneste år. Middelklassen, som sad der i de overbelånte rækkehuse med deres lange ferier og generøse fleksitet, mens hun styrede landet, døgnet rundt, hver eneste dag. Hvis de ikke havde været så vigtigt et vælgersegment, havde de kunnet gå ad helvede til.

Men hun elskede det her parti. Hun havde elsket sine hverv i ungdomsforbundet, at svinge dirigenthammeren i sit første udvalg, og da hun rykkede ind i fars gamle kontor som formand for kommunalbestyrelsen ... hun lukkede øjnene og tvang tårerne tilbage. Nej, hun ville ikke føre partiet frem til historiens største valgnederlag. Hun ville gøre, hvad situationen krævede, det som de foreslog.

“Så siger vi det, men ingen lækker noget om det til pressen. Ingen. Og på én betingelse.”

Hun fremlagde den, og Lagerman nikkede modvilligt. Terningerne var kastet.

En dygtig mands karriere var nået til vejs ende. En loyal ven, men det havde ikke noget at sige. Den slags havde både hun og Bongo lært at se bort fra. Væsentligt større ting stod på spil, det vidste de. Planen, der i hemmelighed og uofficielt bar Bongos navn, skulle gennemføres, ingen tvivl om det. Og uanset hvad folk mente om ham nu, betød den mere for ham end hans egen karriere.

Så var der også det andet aspekt. Den chokerende rapport fra

CIA, de havde fået for et halvt år siden, og som havde vendt op og ned på alt. Under de gældende omstændigheder var der faktisk gode grunde til at vælge en udefra, en som var uden for enhver mistanke.

Den kære Bongo havde banet vejen, og nu måtte de gøre det, der skulle til, for at nå i mål.

Men hvad vidste hun om den slags, den unge journalist, som nu sikkert ville modtage priser og skrive bøger om, hvordan hun havde taget Sveriges udenrigsminister på fersk gerning med underhylerne nede om anklerne.

Agneta Lindgren rejste sig fra sofaen med et tungt suk. Føj for fanden.

2

NINA VENTEDE I mødelokalet med glasvæggene. Folk hastede forbi udenfor. De fleste af dem kendte hun, i hvert fald af udseende. Hun vred sig, det var, som om hele Ekspresbladets redaktion gloede på hende, om end mange så ud til at undgå direkte øjenkontakt. Skulle hun have klædt sig anderledes? Hun var landet på, at det ikke burde spille nogen rolle, men hun havde faktisk den nye bluse med V-udskæringen på, som hun havde købt, efter at pengene for Bongoartiklerne var gået ind på kontoen, selvom den var lige så diskret og funktionel som alt andet i hendes garderobe. Bare dyrere.

Redaktionschef Johannes Wallner var lidt forsinket, havde han ladet meddele. Det irriterede hende, hvordan kunne han komme for sent? Nu? Til et møde med hende? Efter det, der var sket? Det var hende, der havde foreslået mødet, hun kunne ikke blive ved med at vente på, at de skulle ringe. Men hun syntes, at han lød positiv, næsten entusiastisk. Det manglede også bare.

Stillingen er din, havde Sara sagt, da de holdt krigsråd på Mozels

dagen før. Hasteindkaldt, det lille bord i hjørnet. Sara, hendes bedste ven og en pålidelig sandhedsapostel, havde peget på hende med ølglasstet. *Bare husk at være cool. Ingen udfald eller spydigheder, søde Nina. Husk det, vi har snakket om. Den nye Nina.*

Skulle hun virkelig være nødt til at fedte og sleske for en idiot som Johannes Wallner, der ikke engang havde troet på Bongo-historien, da hun serverede den for ham på et sølvfad? Som havde måttet beroliges, holdes i hånden og peppes op hele vejen i mål? For bagefter – det var hun sikker på – at tage hele æren, da han talte med øverste etage.

“Det er præcis den slags udbrud, jeg mener,” havde Sara roligt konstateret. “Jeg tror ikke, han er modtagelig for den slags konstruktiv kritik i den her situation. Og nu er han snart din chef.” Sara havde arbejdet som freelancefotograf i ti år og vidste ganske meget om, hvad der skulle til for at holde sig på god fod med folk som Wallner. Og hun kendte Nina.

Nina så på uret på væggen. Han skulle have været der for ti minutter siden. Hun lod, som om hun tjekkede noget på mobilen. Hvordan bærer man sig ad med at se cool ud, når man er femog-tredive år og skal stå og vente på at få sin første faste ansættelse?

Et par minutter senere kom Johannes Wallner, med en strøm af smilende undskyldninger. Der skete ting og sager, store ting, han beklagede, havde hun fået kaffe? Han foldede sin lange krop sammen på en stol. Nina strakte sine hundred og treogtres centimeter og lagde hænderne foran sig. No problem, bedyrede hun. Lød hun irriteret? Lidt reserveret måske, men det gjorde nok ikke noget. Der måtte vel være grænser for den diplomatiske forsigtighed.

“Wow, sikke en uge! Hvornår var du her sidst?”

For ti dage siden, da du modtog et grydeklart scoop fra en freelancer, som du var holdt op med at bruge. Et tip, du havde afvist nogle uger før. *Holder det her virkelig vand?*

“Da vi gennemgik de sidste detaljer sammen med jeres jurist.” Der var ikke en mere neutral måde at sige det på, så hun smilede lidt venligere.

Johannes Wallner rødmede klædeligt. “Ja, for fanden, Nina. Respekt! Til mit forsvar: Det lød bare for godt til at være sandt. Som alle store afsløringer.”

Hun kunne først ikke finde på noget at sige, og tavsheden var udfordrende, en ytring i sig selv. Men alt, hvad hun havde at sige om det her, var værre end den sigende tavshed.

“Tak, Johannes,” sagde den nye Nina til sidst.

Det fik ham tydeligvis til at slappe af, for han snakkede stadigt hurtigere og friere. Om den sag, der nu var almindeligt kendt som Bongogate, og de dramatiske begivenheder, der var fulgt efter artiklen. Om journalistikkens betydning og den fremragende redaktion, Wallner var chef for.

Spørgsmålet hang i luften, hun havde antydnet det i telefonen, og han havde syntes, at det var en god idé med et møde. Det var vel en form for åbning? Men hun ville ikke stå med hatten i hånden. Ikke efter at hun havde givet dem Bongogate. Kom nu til sagen, Johannes, du ved jo, at du vil have mig. Sig det, træk det ikke læn- gere. Kom med et tilbud. Jeg orker ikke at vente mere. Hvorfor trak han det ud? Måske ville han føle hende på tænderne, se om hun nævnte andre tilbud. Han kunne jo ikke vide, at hendes smil tjente til at skjule den kendsgerning, at hun ikke havde andre.

“Vi har faktisk taget et spændende nyt skridt, som jeg tror vil interessere dig, Nina. Vent et øjeblik.” Han rejste sig, åbnede døren og skuede ud over redaktionshavet. Så vinkede han til en eller anden.

Da Erik Nisser manøvrerede sig ind ad døren, var den nye Nina færdig med at smile. Hvad helvede ...?

“Nina.” Nisser grinede og dumpede ned et par stole fra hende. Trods sin fedme bevægede han sig forbavsende hurtigt og smidigt. Som altid klædt i jakke og slips, tilsyneladende ugeneret af, at den knappede skjortekrave skar sig ind i halsen. Var det muligt, at han var blevet endnu tykkere?

“Vi går ud med det i dag,” fortsatte Wallner. “Vi nedsætter en speciel gravergruppe, en stor og vigtig satsning. Vi har hentet Erik

over til at lede den, det er lige faldet på plads. Det var derfor, jeg var lidt sent på den. Ja, I kender vist hinanden?”

Kender hinanden? Var det en joke? Vidste Wallner det ikke? Hvad var han ude på?

Erik Nisser, det røvhul, scrollede på mobilen og nikkede fraværende.

“Det er netop med henblik på den slags større, gedigne historier, som du leverede med Bongogate, at vi gør det,” fortsatte Wallner.

Nisser lo ad et eller andet, han læste på mobilen, og gav sig til at skrive med sine tykke tommelfingre.

“Erik ...?” Selv Wallner virkede pinligt berørt af sit guldægs åndsfraværelse.

Nisser kikkede forvirret op. “Præcis.” Så bøjede han sig atter over mobilen.

Tankerne hvirvlede, og nogle sekunder nåede Nina at overveje, hvad det her kunne betyde. Havde Wallner trods alt overtalt Nisser til at tage hende med i den nye gravergruppe? At slå en streg over gammelt nag og give en beviseligt dygtig journalist chancen? Og hvad skulle hun svare? Så blev hendes funderinger brat afbrudt, da Wallner slukkede ethvert håb med en enkelt sætning.

“Jeg vil gerne sige til dig, Nina, at det her på ingen måde betyder, at vi ikke fremover vil bestille stof fra dig. Vel, Erik?”

Nisser var tilsyneladende opslugt af noget, han læste på mobilen, og der gik flere sekunder, før han svarede. “Øh, hvad?” sagde han til sidst og så op. “Nej, nej, bestemt ikke. *Sure*. Du, Johannes, jeg kommer til at smutte nu.”

Han rejste sig. De udvekslede håndtryk, hans buttede næve var varm og fugtig. *Det her sker ikke, det er ikke sandt.*

“Ja, I har nok en fælles fortid, forstår jeg,” sagde Wallner, da Nisser var gået. “Trist, Nina.” Hans øjne flakkede, og han skævede til væguret.

Johannes Wallner var et pjok. Følgagtig, slesk og med en ryggrad som en regnorm banede han sig vej opad ved at indynde sig hos

de rigtige personer. Hun kunne selvfølgelig skælde ham ud, for der var åbenbart ikke længere noget at miste. Der ville ikke blive nogen opgaver til hende, ikke med Erik Nisser i spidsen for gruppen. Men hun orkede det ikke, hun havde fået nok. Med et par afmålte ord til afsked rejste hun sig og gik. Ud gennem mylderet i redaktionslokalet, så hurtigt som muligt uden at løbe eller påkalde sig opmærksomhed. Ud ad den alarmforsynede dør og ind i elevatoren.

Hun skulle netop til at trykke på knappen, da Erik Nisser masede sin store krop ind, lige inden dørene gled i. Han lagde hånden foran hendes og trykkede på garageknappen.

“Hør her, Nina. Du skal ikke tro, at jeg ikke ved, hvad du tænker. At det er synd for dig. At du fortjener en fast stilling. Og bla bla bla. Derfor vil jeg gerne have, at du ser mig i øjnene og hører det her: Ja, det var mig, der nedlagde veto mod dig. Og du ved fandens godt hvorfor. Desuden har Johannes fortalt det hele. I den nye gravergruppe vil jeg aldrig acceptere den slags skraldespandsjournalistik. At nogen kommer valsende og bare ‘har noget snavs på udenrigsministeren, men jeg rykker ikke ud med, hvor jeg fik tippet fra’. Det er uprofessionelt, Nina, og du ved det. Men det er jo sådan, du arbejder, det har du før vist.”

Elevatordørene gled op, og Nisser gik ud. Den sortie kunne hun simpelthen ikke lade ham slippe af sted med. Ikke efter det sidste hib.

“Så det sved slet ikke, da jeg kom med årets scoop hos konkurrenten?” sagde hun og holdt hånden frem for at hindre dørene i at glide i. Nisser vendte sig om, så de stod lige over for hinanden. Han var tyve-tredive centimeter højere end hende og vejede sikkert det dobbelte. Nina kunne skimte små svedperler i hans ansigt. Hun strakte sig og så ham lige ind i øjnene. “Det scoop, som alle taler om nu. Din lærling, som du trampede på, endte med at overstråle dig. Hvordan har du det egentlig med det?”

Nisser grinede hånligt. “Og hvor vidste du det fra? Hvordan kunne en, der skriver om boligindretning, bandy og lokalnyt fra

Skärholmen vide noget om Sveriges udenrigsminister? En journalist, der ikke har dækket politik i årevis? Måske er *det* i virkeligheden den forbandede nyhed? Jeg ved jo, hvordan du arbejder. Det ved enhver. Du er så fandens langt ude, Nina.”

Så skred Nisser med hurtige skridt, og der lød et højt dobbeltbip, da han trykkede på bilnøglen.

***

Nina gik hele vejen til Bastugatan. Da hun kom hjem, tog hun en af fru Ohlssons store, blomstrede kopper frem, smed et tebrev ned i den og satte vand over. Hun hev hårbåndet af og rystede håret ud. Sparkede jeansene af og kylede den nye bluse hen i lejlighedens eneste lænestol. Da teen havde trukket, lagde hun sig på sengen og stirrede på de rædselsfulde broderier og sengepuderne. Hun havde boet der et år, men følte sig stadig ikke hjemme. Det føltes mere som et dårligt valgt hotelværelse end som et hjem.

Idet hun lukkede øjnene, ringede mobilen. Hun genkendte det spanske nummer og sukkede.

“Nina?” Fru Ohlssons stemme lød altid sådan, forsigtig og konventionel. Nøjagtig ligesom lejlighedens indretning. De udvekslede nogle indledende fraser.

“Nina, sagen er den, at min søster er blevet syg.”

Nina bedyrede, at det gjorde hende ondt at høre.

“Min søster, der bor i Tyresö. Lige ved slottet, hvis du er med.”

Fru Ohlsson tav og afventede tydeligvis et svar på denne oplysning.

“Ja ...?”

“Forstår du, hendes mand og jeg er ikke helt på bølgelængde.”

Nina himlede med øjnene. Sådan gjorde fru Ohlsson altid. Hver gang hun havde noget besværligt at komme med – og det havde hun haft mere end én gang i løbet af det år, Nina havde fremlejet hendes etværelses i Bastugatan – vævede hun løs uden at få det sagt. Tøvede og lod halve sætninger hænge i luften, ind-

til Nina selv formulerede dem for hende. Men ikke denne gang!
Ikke i dag!

“Okay ...?”

“Ja, det er en lang historie. Den slags kan jo være ...” Hun tav og mumlede noget for sig selv, men Nina var fast besluttet på ikke at bide på krogen.

“Ingrid, jeg har lidt travlt lige nu. Var der noget særligt?”

“Flybilletten er bestilt og det hele. Ingen problemer med det.”

“Fint.”

“Forstår du, det er det med, hvor jeg skal bo. Det dur ikke, at jeg bor hos Vera, altså min søster, ikke sådan som det er. Vi har overvejet et hotel, men du ved sikkert godt, hvor sindssygt dyrt det er, ikke?”

Fru Ohlsson ventede, men Nina sagde ingenting. Det her var bare ikke sandt!

“Så jeg ville lige høre, om du har brug for lejligheden det næste stykke tid?”

“Brug for den? Jeg bor her jo. Du har lejet den ud til mig, Ingrid.”

“Jo jo, det ved jeg godt. Og du skal vide, at jeg ikke kunne have en bedre lejer. Det siger jeg også altid til min søn. Men jeg tænkte, at det måske kunne arrangeres, bare for nogle dage? Jeg mener, hvis du nu alligevel ikke er der. Altså, en kæreste eller noget. Så sød som du er, tænkte jeg, at det har du helt sikkert. En uge, maks. to. Og ja, et lille nedslag i lejen skal vi selvfølgelig nok finde ud af. Det synes jeg ikke er mere end rimeligt.”

“Nej, Ingrid, det dur ikke.”

“Jamen dog, det var sandelig ren besked!” Hun hørte fru Ohlsson trække vejret tungt i den anden ende. “Ja ja da,” fortsatte hun, da hun ikke fik noget svar. “Men min søn var inde på, at vi måske kunne deles om den i den korte tid. Jeg mener, at jeg har sådan en klapseng oppe på pulterkammeret. Ellers kan du sikkert finde en i en isenkramforretning. Nej, vent lige lidt, min søn siger noget ... Mio, siger han, man kan få dem i Mio, møbelforretningen du ved.”

“Nej, Ingrid, kort og kontant nej. Okay?”

Nina lagde på og slukkede telefonen.

Hun lå en tid og stirrede op i loftet. Hvordan skulle hun forklare folk, at hun stadig ikke havde fået fast arbejde? Hun fattede det jo ikke engang selv. Det værste ved det hele var, at hun ovenikøbet var nødt til at holde det for sig selv til sine dages ende: Hun havde solgt sin sjæl til djævelen uden at få en øre for det.

3

MAX BOIJE RYSTEDE håndleddet, så urets kraftige metallænke gled ned, og urskiven stak frem under skjortens manchet. Nu var den ti minutter over seks. Fra sin strategisk valgte plads ved bardiskens bageste hjørne havde han overblik over hele lokalet. Han kunne ikke have overset noget. Max nikkede til bartenderen, lige så godt snuppe en øl til. Jeg venter til halv syv, besluttede han. Ikke længere. De fleste af gæsterne havde mindst halvdelen af deres opmærksomhed rettet mod en af de mange fjernsynsskærme, som viste en kamp i Premier League. Menuen på tavlen lokkede med plankebøf, biksemad med kartoffelmos og husets burger til meget humane priser.

En servitrice klappede lemmen i bardisken op og smuttede ud med en overlæst bakke. Max gjorde sin høje, kraftige krop så smal som muligt, så hun lettere kunne komme forbi. Hun sendte ham et taknemmeligt smil over skulderen, og han smilede venligt tilbage med missende øjne. Venlige mennesker passerer ubemærket, men alle husker en arrogant skid. I sit nålestribede jakkesæt var han lige så afstikkende på Briggen, som restaurantens klientel af chauffører, avisbude og “freelancere” ville have været på hans sædvanlige stamsted. Men på samme måde som han brugte KB til at imponere folk, han interviewede, eller til at spise frokost med de rigtige personer, valgte han altid Briggen til den her slags møder.